

Sygn. akt VI U 209/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2020 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący sędzia Maria Sałacińska

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2020 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy K. B.

przeciwko Z. (...) w W.

z udziałem Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

o zasiłek chorobowy

w związku z odwołaniem K. B.

od decyzji Z. (...) w W.

z dnia 9 kwietnia 2019 roku, znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję (...) w W. z dnia 9 kwietnia 2019 roku, znak: (...), w ten sposób, że przyznaje K. B. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 29 września 2018 roku do 31 października 2018 roku.

ZARZĄDZENIE

(...)(...)

Sygn. akt VI U 209/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 kwietnia 2019 roku znak: (...) ((...)) (...)w W. uznał niezdolności do pracy K. B. za okresy od 26 lutego 2018 roku do 24 sierpnia 2018 roku oraz od 27 czerwca 2018 roku do 31 października 2018 roku należy ustalić w ramach jednego okresu zasiłkowego oraz odmówił mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 29 września 2018 roku do 31 października 2018 roku. W uzasadnieniu podał, że w związku z zaliczeniem tych niezdolności do jednego okresu zasiłkowego tenże wynoszący 182 dni został wykorzystany z dniem 28 września 2018 roku i za okres dalszy brak jest prawa do zasiłku chorobowego.

(decyzja z dnia 9 kwietnia 2019 roku – a.r.)

Od powyższej decyzji K. B. złożył odwołanie wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do zasiłku za okres od 29 września 2018 roku do 31 października 2018 roku. W uzasadnieniu wskazał, że pomiędzy niezdolnościami do

pracy były przerwy, co najmniej jednodniowe, a schorzenia z powodu, których był niezdolny do pracy były całkowicie odmienne.

(odwołanie – k.1-1v)

(...) w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania powołując się na argumentację tożsamą jak w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 18-18v)

Sąd zawiadomił o toczącym się postępowaniu Miejskie Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w W. jak zainteresowanego w sprawie. Spółka nie przystąpiła od sprawy w charakterze zainteresowanego, nie zajęła również stanowiska w piśmie procesowym.

(postanowicie z dnia 30 września 2019 roku – k. 20)

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący się K. B. był niezdolny do pracy w okresie od 26 lutego 2018 roku do 24 sierpnia 2018 roku z powodu schorzeń natury psychiatrycznej – zaburzeń depresyjnych ((...).10 – F32), a od 27 września 2018 roku do 31 października 2018 roku z przyczyn okulistycznych ((...).10 – H50) w związku z przejściem w dniu 27 września 2018 roku operacji zeza rozbieżnego oka prawego i leczenia pooperacyjnego tego schorzenia.

W okresie między niezdolnościami do pracy tj. w okresie od 25 sierpnia 2018 roku do 26 września 2018 roku odwołujący się był zdolny do pracy z przyczyn tak psychiatrycznych jak i okulistycznych.

(opinia biegłego psychiatry M. L. – k. 26-28; opinia biegłego okulisty R. S. (1) – k. 45)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie opinii biegłych: psychiatry M. L. oraz okulisty R. S. (2). Opinie biegłych w ocenie Sądu były spójne, logiczne, przeprowadzone na podstawie analizy akt organu rentowego oraz poprzedzone badaniem odwołującego się. Opinie stanowiły podstawę rozstrzygnięcia dotyczącego ustalenia stanu zdrowia odwołującego się oraz tego czy schorzenia z powodu których był niezdolny do pracy były tożsame lub współistniejące. Należy wskazać, że żadna ze stron nie składała zastrzeżeń do opinii biegłych wobec czego Sąd analizując ich merytoryczną wartość nie miał podstaw do zasięgnięcia opinii uzupełniającej z urzędu.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie od decyzji (...) odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego ze względu na wyczerpanie okresu zasiłkowego z dniem 28 września 2018 roku.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. - Dz. U. z 2017 r. poz. 1368, z późn. zm., dalej jako: ustawa zasiłkowa) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Powyższy okres jest tzw. okresem zasiłkowym, którego wyczerpanie skutkuje odmową przyznania prawa do dalszego zasiłku chorobowego. Okres zasiłkowy przy schorzeniach odwołującego się wynosił 182 dni. Z kolei art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej wskazuje, że do okresu zasiłkowego wskazanego w art. 8 tej ustawy zalicza się również wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a w swym ust. 2 wskazuje on, że do owego okresu zalicza się również okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Ustanie "poprzedniej niezdolności do pracy" (art. 9 ust. 2ww. ustawy) oznacza ustanie niezdolności do pracy w znaczeniu medycznym (vide-uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r., II UZP 7/09). Oznacza to, że jeżeli między okresami orzeczonych niezdolności do pracy ubezpieczony nie odzyskał zdolności do pracy - okresy niezdolności do pracy przypadające przed przerwą i po przerwie zlicza się do jednego okresu zasiłkowego. W takim przypadku rozpoczęcie kolejnego okresu zasiłkowego nie jest możliwe. Ubezpieczony może zaś złożyć wniosek o świadczenie rehabilitacyjne lub rentę. Zgodnie z poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2008 r. II UK 86/08 LEX nr 566009, sumowanie następujących po sobie w krótkich odstępach czasu okresów niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby, służy do oddzielenia stanów przemijających od ustabilizowanych, jeżeli bowiem ten sam proces chorobowy czyni pracownika wielokrotnie niezdolnym do pracy w dość krótkich odstępach czasu, to uzasadnione jest przypuszczenie, że wpływ stanu zdrowia na zdolność do pracy nie ma charakteru czasowego (przemijającego). Rozpoczęcie biegu okresu zasiłkowego z każdą taką niezdolnością od nowa pozwałoby na przebywanie na zasiłku bez końca, mimo że w rzeczywistości stan zdrowia kwalifikowałby pracownika do renty z tytułu niezdolności do pracy. Istotny jest tu bowiem jedynie czas trwania przerwy, która - jeżeli jest względnie długa - może wskazywać na zakończenie się procesu chorobowego, a nowa niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby jest już traktowana jako efekt nowego procesu chorobowego. Nowy okres zasiłkowy otwiera się, gdy przerwa w niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą była dłuższa niż 60 dni.

Biorąc pod uwagę powyższe jako, że Sąd nie ma wiedzy medycznej na temat oceny charakteru schorzeń w znaczeniu medycznym niezbędne było zasięgnięcie opinii biegłych z zakresu schorzeń dotyczących odwołującego czyli psychiatry i okulisty. Z ustaleń biegłych które Sąd w całości podziela i przyjmuje jako podstawę rozstrzygnięcia wynika, że odwołujący się cierpiał na dwa rodzaje schorzeń – schorzenia psychiatryczne związane z zaburzeniami depresyjnymi oraz schorzenia okulistyczne stanowiące konsekwencję leczenia operacyjnego i pooperacyjnego zeza oka prawego. Schorzenia psychiatryczne powodowały niezdolność do pracy odwołującego w okresie od 26 lutego 2018 roku do 24 sierpnia 2018 roku natomiast schorzenia okulistyczne od 27 września 2018 roku do 31 października 2018 roku. Były to całkowicie niezależne od siebie jednostki chorobowe, które nie nakładały się na siebie jeśli chodzi o niezdolności do pracy, nadto w okresie przerwy między tymi niezdolnościami do pracy odwołujący się był zdolny do pracy. W okresie od 25 sierpnia 2018 roku do 26 września 2018 roku nie cierpiał na jakiegokolwiek niezdolności do pracy, był zdolny do pracy. Oznacza to, że niezdolność do pracy od 26 lutego 2018 roku do 24 sierpnia 2018 roku należy zaliczyć do jednego okresu zasiłkowego, a niezdolność do pracy od 27 września 2018 roku do 31 października 2018 roku w ramach drugiego okresu zasiłkowego. Żaden z tych okresów nie wynosił ponad lub dokładnie 182 dni. Oznacza to, że sporna niezdolność do pracy za okres od 29 września 2018 roku do 31 października 2018 roku przypada na okres zasiłkowy który nie został wykorzystany w całości i w związku z tym ma prawo do zasiłku chorobowego za okres zasiłkowy.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd przyznał odwołującemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 27 września 2018 roku do 31 października 2018 roku o czym orzeczono jak w sentencji wyroku.